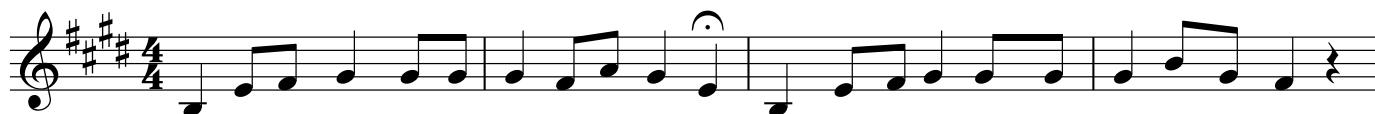

Carme Grabuleda i Serra, La Vall d'en Bas

1.Els au-ce-llets, fi-llet meu, se bres-so-l(en), i (?) flai-ra florint del bran-qui-nyol,

2.Riu, in-fant meu, (con)te fa-ci ma-ne-tes, riu com els àn-gels que hi ju-guen al cel,

5 3.So-bre la fal-da jo et veig,(i)n-ci-sa-da, sem-pre hi se-ré fins qu(e)et ve-gi dor-mir,

i els o-ce-llets a l'hi-vern s'a-con so-len, no te-nen ma-re qu(e)els fa-ci pe-tons.

que ta ma-ro-na te'n fa les fes-te-tes, dol-ces més dol-ces que bres-ca la mel.

quan se-rà en l'ai-re la flor de la pla-ja(?), quan se des-per-ta del son de la nit(?).

4. Quan siguis gran i jo sigui velleta
juga com ara jo et faig en a tu,
les meves ales d'humil ocellet(es)
sens un costat no les po(d)ria dur.

5. Les pobres mares llurs (?) bressolen
tot refilant les més dolces cançons,
i els ocellets a l'hivern s'aconsolen,
no tenen mare que els hi faci petons.

6. Riu amb cor teu quan te faci manetes,
riu com els àngels que hi juguen al cel,
que ta marona te'n fa les festetes,
dolces més dolces que bresca la mel.